

dat „het kind nu eenmaal bij de moeder hoort.” Terwijl de vader er veel echter van hield en door het gemis ervan veel genadelooser zou worden geknauwd.

— Hoewel, dacht hij dan weer, Silvio bij zijn vader, én bij Yan; en een volgend jaar bij zijn vader en . . . bij welke andere weer?

In zijn kwellende gedachten gewenteld lag Renato, uur na uur . . .

— Of moest hij met Aurora ook medelijden hebben? Kon ook zij er eigenlijk wel iets aan doen, dat heel haar bestaan grof en leelijk was geweest en blijven zou, in holle wereldschheid en wat lust zonder liefde?

Hij voelde de smart schroeien achter zijn oogen met een verdoovende scherpte, totdat hij ten leste, tegen den morgen, insliep. Maar nog in zijn dompen slaap proefde hij den droesem van het verdriet.

Hij was in het huis van Ottavio en Aurora, maar de kamer kende hij niet. En bij de tafel stond Silvio met het groenfluweelen uiltje in zijn arm; hij zag zoo bleek en pipsch. „’t Uiltje moet in een kooi . . . ,” drensde hij.

Waar kwam die groote papagaaien-kooi vandaan, een ronde koepel van koperen spijlen, bovenop de tafel? Toen zag Renato, dat Silvio zelf er in zat, het uiltje altijd nog in zijn arm gedrukt. Heel stil zat hij, met wijde oogen, als was hij zelf een vogel, die onder een bezwering zich niet kan bewegen.

En er stonden allemaal menschen rond de tafel te kijken. En er was een man met een luguber gezicht vlak bij de kooi, die met een krommen vinger gekheid maakte tegen het jongetje.

Toen werd er heftig op de deur geklopt. Hij wist, het was Ottavio, die de kamer in wilde; het was Aurora, die de kamer in wilde; maar de deur was op slot. Hijzelf kon zich niet verroeren, vergeefs trachtte hij te schreeuwen . . .

Want hij wou Ottavio hebben, hij wou Aurora hebben, om ze bij de kooi te brengen, waar hun Silvio zat, met het uiltje in zijn arm, onder den adem van den luguberen man.

En weer kloppen. Maar het was een ander kloppen, dofhard op werkelijk hout. Renato werd wakker.

„Professore! ’t is negen uur!”

Het was de stem van Pia.

Renato kwam tot bezinning. Hij stond op. Hij had een knellende hoofdpijn. De sponzen vol koud water deden hem goed. Dan kleeedde hij zich en klom naar zijn atelier.

Pia bracht zijn koffie met de courant.

„Het proces is weer verdaagd tot over drie weken,” zei ze gelaten. Nog even bleef ze talmen. Maar toen ze zag, dat de schilder maar vaag knikte, zuchtte ze, en vertrok.